

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. június 1-jén, pünkösd 2. napján.***

Máté evangéliuma 10. rész 16. verse: „Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok!”

### ***Kedves Testvéreim!***

Pünkösdkor, amikor a Szentlélek kitöltetett, akkor megszületett az egyház. Az egyháznak pedig a legfontosabb feladatának a missziót tartjuk. Ahogyan a Máté evangéliumának végén lévő részt missziós parancsként is értelmezzük: „menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet”. A felolvasott igeszakasz pedig küldetésről, vagyis misszióról szól. Amikor erről beszélünk, mindig valami hatalmas, nagy méretű, kifejezetten kiemelt eseményre gondolunk. Nyilvánvalóan közrejátszik ebben, hogy a közbeszédben misszióként a katonai missziók jelennek meg, ami a külföldi békefenntartásra vonatkozik. Ugyanakkor bibliai ismereteink alapján is Pál apostol missziói útjai jönnek elő, amik több várost érintettek, sok embert megmozgattak. Pedig a misszió önmagában sem nem nagy, sem nem kicsi, hanem egészen egyszerűen küldetés. Olyan út, olyan cselekvés, amiben az jelenik meg, hogy elindultunk Krisztustól és meggyünk az evangéliumüzenetével az emberekhez.

A misszió tehát soha nem önálló kezdeményezés. Akkor sem, amikor a személyes életünkre gondolunk, hiszen mi is úgy indultunk el, hogy Valaki küldött minket. A gyülekezeteink, egyházunk missziójának is van kiinduló pontja: Jézus Krisztus. Mondhatom nyugodtan, hogy a misszió koordináta rendszerében Ő az Origo, a kiinduló pont, sőt igazodási pont. Matematikából tudjuk, hogyha nincsen Origo, akkor nincsen koordináta rendszer sem. Ha nincsen kiinduló pont, akkor nincsen misszió sem. Jézus Krisztus személyét, az Ő váltságművét kell tekintenünk minden napon a küldetésünk alapjának. Ezt mondta a Megváltó, hogy „íme elküldelek titeket”. Nem alap nélkül, nem hirtelen fellángolásban, hanem teljesen tudatosan indulhatunk el a küldetésbe, a misszióba.

Az első, amit Jézus szavai sugallnak, hogy ez a küldetés lehetetlen küldetés. Ahogyan a viszonylag ismert film címe is mutatja: Mission Impossible. Gondoljuk csak végig azt a képet, amit Jézus használ. Egy bárány bekeveredik a farkasok közé. Egy biztos, hogy nem sokáig marad életben. A tápláléklánc szerint a ragadozók meg fogják enni a növényevőt. Akkor is, ha sok növényevő van és csak kevesebb ragadozó. Akkor is a bárány a vesztes. Ahogyan a jól ismert mese is elmondja. Ha a folyónál fentebb áll a bárány, és nem is tudja zavarni a farkas köreit, akkor is ő lesz a hibás. Jézus képe egyértelműen arra utal, hogy itt a bárány semmit sem tud kezdeni a farkasokkal.

Viszont ha ez lehetetlen küldetés lenne, akkor Jézus nem küldene. Ha soha semmilyen eredményt nem lehetne felmutatni, akkor nem buzdítana minket Krisztus, hogy menjete. Nem kamikaze pilótaként küld bennünket, ahol csak önmagunk megsemmisítésével lehet eredményt elérni. Nem arról van szó, hogy a misszionának csak halál lehet a vége. De akkor mit jelent ez a kép, hogy Jézus úgy küld minket, mint bárányokat a farkasok közé?

Először is azt, hogy soha nem mehet a misszió erőszakkal. Nem mi vagyunk a farkasok. Akkor sem mehet erőszakkal a misszió, hogyha ellenséges környezetben vagyunk. Az iszlám környezet sem jogosít fel az erőszakra. Jézus egyértelműen elmondta, hogy megmondattott a régieknek „szemet szemért, fogat fogért”. Később pedig ezt teszi hozzá, hogy ti pedig „szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket”. Jézus lelkülete a misszióban is érvényes.

Természetesen én is tudom, hogy a félreértelmezett hitelesítés eredményezett az egyház történetében olyan pillanatokat, amikor a keresztyének voltak a farkasok, a „báránylelkű” pogányok között. Egy alkalommal, amikor egy amerikai inka fejedelem földre dobta a pap breviáriumát, akkor ez a pap dühétől elvakítva odament a katonai parancsnokhoz és azt mondta neki, hogy feloldoz mindenkit, csak irtsák ki ezeket a pogányokat. Sajnos úgy kell látnunk az egyház történetét, hogy keveredik a gyarmatosító erőszak a keresztyén missziós elképzelésekkel. Ez a félreértelmezett misszió, amikor azt mondta az egyház, hogy akár erőszakkal is, akár erővel is, de keresztyénné kell tenni az embereket. Még bibliai történetre is hivatkoztak, amikor Jézus ezt mondta a nagy vacsoráról szóló példázatában: „Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam”. Úgy gondolták, hogyha kényszeríteni kell az embereket, az történhet erővel is. Nem ismerték, de ha ismerték is nem alkalmazták Jézus szavait, hogy úgy küld Ő minket, mint bárányokat a farkasok közé.

Megváltónk azonban folytatja a misszióról, küldetésről szóló mondatot és azt mondja, hogy „elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok!”

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. június 1-jén, pünkösd 2. napján.***

Érdekes, hogy nem sok esetben használ Jézus egy mondaton belül ilyen sok állatról szóló képet. Sőt, Ő inkább a növényi hasonlatokat helyezte előtérbe, hiszen inkább földműves rétegben mozgott. Itt mégis 4 különböző állatot állít a hallgatóság elé és élénk is. Farkas és bárány, kígyó és galamb. Ha pedig azt a 3 állatot választjuk ki, amelyiket Jézus az Övéire használ, akkor mondhatjuk, hogy mi vagyunk a bárányok, a kígyók és a galambok. Én magam alapvetően nem szívesen azonosulnék egyik állattal sem. Lennék inkább kutya, vagy ló, még akár szamár is, de ez a három valahogyan nem tartozik a kedvenceim közé. A kép azonban mindig arra szolgál, hogy gondoljuk tovább mindazt, amit a képben megérthetünk. A farkas és bárány hasonlata azt jelentette, hogy nem szabad erőszakkal végezni a missziót. Ez a másik két állat pedig arra mutat rá, hogy a megoldás nem az erővel, hanem az ésszel és szívvel végzett misszió, vagy ahogyan Jézus mondta: okosan és szelíden kell a küldetésben járnunk. Úgy, ahogyan Isten Szentléleke minket erre képessé tesz.

„Legyetek okosak, mint a kígyók”. A mi nyelvi kultúránkban, ha azt mondjuk, hogy valaki kígyó, akkor az alattomos, rosszindulatú, méregkeverő, vagyis teljesen negatív. Megváltónk mégis pozitív példaként hozza élénk. Végezzük a missziót okosan, mint a kígyók. Ez először azt jelenti, hogy a keresztyén ember nem lehet buta és nem lehet tudatlan. Nem fordulhat elő vele az, hogy a legalapvetőbb bibliai történetekkel ne legyen tisztában. Tudnia kell, hogy Jézus mit tanított és miért tanította mindazt. A keresztyén tudás nem csak ismeret, hanem gyakorlatba is átültethető tudás.

„Legyetek okosak, mint a kígyók”. Az okos több, mint a lexikális tudás. Azt jelenti, hogy valaki használni is tudja a gyakorlatban, az életben, ami a fejében van. Ez azonban azt is jelenti, hogy aki okos, az a józanságát megőrzi, az érzelmein uralkodik. Miért fontos ez? Azért, mert így nem az érzelmeink azok, amik befolyásolják a mondatainkat, hanem tudunk józanul mérlegelni mindent, hogy a tetteinkkel, a szavainkkal mennyit ártunk, vagy mennyit használunk a küldetésben.

A misszió végzése közben ez a hozzáállás életmentő. Mérlegelnünk kell, hogy az érzéseinknek mi a következménye. Ha előjön bennünk akármikor az utcáról érkezőkkel szemben, hogy ez most meg mit keres itt, ha még viselkedni sem tud, akkor az érzelmeink győztek és a másik számára még a lehetőségét is elvágtuk annak, hogy Jézus Krisztushoz odajusson. Legyetek okosak, vagyis az értelmi megközelítés, a logikus gondolkodás felett ne uralkodjon az érzelmi világotok.

Jézus a másik állatképben azt mondja, hogy „legyetek szelídek, mint a galambok”. Nem azt mondta Jézus, hogy legyünk mulyák, vagy áldozati bárányok, hanem azt mondta, hogy legyünk szelídek. A galamb sem hagyja magát, hogyha kell, akkor arrébb repül. A szelídség nem azt jelenti, hogy felajánljuk magunkat áldozatnak. Nem mártírságról van szó. A szelídség azt jelenti, amit Jézussal kapcsolatban mond a virágvasárnapi történet: „Íme, királyod jön hozzád, szelíden és számaron ülve”. Megváltónk nem mártírként vonult, hanem hatalommal bíró királyként. A szelíd embernek van tartása, van gerince, van belső lelki ereje, amit Istentől kap a Szentlélek ajándékával.

Milyen akkor a szelíd lelkű ember? Tiszta, egyszerű, nyíltszívű, egyenes. A keresztyén ember nem lehet sumák. Nem mondhat mást, mint amit tesz. Nem adhat mást, mint amit kapott. Nem adhatjuk el Jézus Krisztus üzenetét másként. Ki kell mondanunk, hogy minden történés, ami a gyülekezetünkben folyik, azért van, hogy Jézus Krisztushoz vezessük az embereket. Mi nem akarunk semmi mást. Lehet, hogy vannak intézményeink, van ifjúsági óra, nőszövetségi, női, presbiteri bibliaóra, van sokféle gyülekezeti program, de az elsődleges célunk nem az, hogy jól érezzük magunkat, hanem az, hogy Jézussal minél szorosabb kapcsolatban legyünk, és akkor a gyülekezet közösségében jól fogjuk érezni magunkat. Legyetek szelídek, mint a galambok, vagyis teljes tisztasággal és egyenességgel adjátok tovább az evangélium tiszta és egyenes üzenetét.

Kedves Testvéreim! Jézus ezekben az állatképekben komolyan figyelmeztet minket a küldetésben, a Krisztushoz vezető misszióban. Legyünk olyanok, mint a bárányok, vagyis soha ne erőszakoljuk rá Krisztus ügyét másokra. Adjuk tovább erő helyett értelemmel és érzésekkel. Legyünk olyanok, mint a kígyók, vagyis tudjuk a gyakorlatba átültetni az evangélium üzenetét. Végül pedig legyünk szelídek, mint a galambok, hogy teljes nyíltsággal és őszinteséggel tudjuk hirdetni Krisztus evangéliumát. Ehhez kérjük a Szentlélek erejét: „Isten élő Lelke, jöjj, Áldva szállj le rám, Égi lángod járja át szívem és a szám! Oldj fel, küldj el, Tölts el tüzzel! Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le rám!”

***Amen!***